

HOMESTEAD LAG.

Alla sektioner med jemna nummer utom 8 och 26, äro öppna för „homestead.“

INSKRIFNING.

Inskrifningen skall göras personligen å närmaste landkontor, i hvilket landet, som man önskar erhålla är beläget, eller om nybyggaren föredrager, må han efter ansökan till inrikesministern i Ottawa eller till Dominion Land Commissionen i Winnipeg, befullmäktiga någon nära landkontoret att förätta inskrifningen för honom.

SKYLDIGHETER.

Enligt nu gällande lag, kunna homesteads skyldigheter fullgöras på trenne sätt.

1) Tre års odling och bosättning, under hvilken tid nybyggaren icke må vara frånvarande längre än 6 månader något år vid förlust af sin rättighet till landet.

2) Bosättning under tre år inom 2 mil från „homestead“ quart sectionen, och efteråt, strax före ansökan om patent, bosättning under 3 månader i ett ändamålsenligt hus, uppfördt å landet. 10 acres måste plöjas första året efter inskrifningen, 25 acres ytterligare andra året och 15 acres tredje året. 10 acres måste vara besädda andra och 25 acres tredje året.

3) En nybyggare må vistas hvar som helst under de första 2 åren men första året bör han plöja 5 acres, och under det andra året besädda 5 acres, samt odla ytterligare 10 acres, afvensom bygga ett ändamålsenligt hus. Rättigheten till landet förloras om bosättning icke är börjad inom 2 års förlopp från inskrifningsdagen. Derafter måste nybyggaren bebo och odla sitt land under minst 6 månader hvarje år under 3 år.

ANSÖKAN OM PATENT

Kan göras hos land-agenten, homesteadsinspektör eller till Intelligence Officer vid Moosomin eller Qu'appelle station.

Sex månaders notis måste gifvas skriftligen till regeringens landkommissioner af nybyggaren om hans ansökan, före han gör ansökan om patent.

Intelligence-kontor finnas i Winnipeg, Moosomin och Qu'appelle station. Nyanlända emigranter erhålla på hvarje af dessa kontor upplysningar om land, som är öppet för inskrifning och af de i sådana ändamål anställda tjänstmän erhålla kostnadsfritt råd och upplysningar vid anskaffandet af land, som bäst lämpar sig för nybyggen.

Alla förfrågningar om land under regeringens kontroll, och som är beläget mellan östra gränsen af provinsen Manitoba och Stilla Oceanen torde adresseras till

H. H. SMITH,

Dominion Regeringens-Landkommissioner.

WINNIPEG - - - MANITOBA

ÖLETS HISTORIA.

Allting har sin historia, drycker-na lika väl som folken och konungarne. Om det också är alldeles sant, hvad en gourmand lär har yttrat: "Säg mig, hvad du dricker, och jag skall säga dig, hvem du är," så är det dock i alla händelser säkert, att hvad man dricker, spelar en icke ringa roll. Ölet har sin historia, och den går tillbaka ända till den gråa forntiden. Att Noah har upfunnit vinet, det står i skriften. Men hvem som uppfunnit ölet, det står inte i skriften. Och vi veta det icke heller genom profan källa. Troligen har vi här att göra med flera uppfinnare. Ty törsten är en gammal svaghet hos människoslägtet. Och för att på ett behagligt sätt kunna släcka den, ha de olika folkslagen redan tidigt öfvat sin skarpsinnighet.

Till och med kafferna i Syd-Afrika ha i århundraden haft ett slags öl. Likaså har sedan urminnes tider en dylik dryck, som kallades för "bousa" och ansågs öfverträffa sjelfva palmvinet, varit känd i Nubien, Abessinien och Sudan. Att de gamla egyptierna kände till ölet, berättar Herodot, och det är antagligt, att grekerna lärde sig brygga öl af egyptierna. Men grekerna, som voro ett aristokratiskt folk, betraktade ölet som en sämre dryck, och Xenophon anför som ett bevis på armod, att en rik man kommit i så förändrade förhållanden, att han måste umbära vin och i stället dricka öl. Spanien, der nu näst efter Italien och Frankrike produceras mera vin än i något annat land på jorden, kunde fordom skryta af att ha det bästa öl, som kunde åstadkommas; ja, dess bryggare förstodo till och med att brygga öl, hvilket, enligt hvad Plinius berättar, blef bättre, ju äldre det

blef. Det var alltså veritabelt lager-öl. De gamla germanerna lärde troligen att dricka öl af sina vestliga grannar, som lära ha varit starka i konsten att dricka, och Tacitus berättar om en dryck, som var brygd af hvete och korn och hade en viss likhet med vin.

Ett omslag medförde romarnes världsherravälde, ty der deras örnar planterades, odlades samtidigt vinrankor. Den stora folkvandringen åter—huner, goter och vandaler—förstörde vinrankan, der de drogo fram, hvarför t. ex. det vin, som nu växer i Rhen-trakten, är planteradt för cirka 500 år sedan. Under den tid, som följde på folkvandringarne, kom därför ölet åter till hedens, och det blef skick och bruk att tillsätta humle. Den första gång, humlen omtalas såsom en tillsats vid ölbrygning, är i en skrift af den hel. Hildegard, hvilken är 1079 dog som abedissa på Rupertsburg. I allmänhet synes konsten att brygga godt öl ha utgått från klostren, hvilket är ett nytt bevis på, att denna korporation af—ungkarlar icke enbart nöjde sig med den andliga husmanskosten.

Nu för tiden intager Bayern hedersplatsen bland alla ölbryggande länder, om också en del finsmakare äro benägna att föredraga böhmisk öl. Exporten derifrån är storad. Förtjensten på denna handtering är ej heller ringa. Det berättas t. ex., att frågan om, hvad som fördröjas på en hektoliter Salvator-öl, inför öfverrätten i Frankfurt am Main från sakkunnig person besvaras med, att, då den säljes för 44 mark, blir vinsten 30 a 33 mark.

Det heter visserligen, att "öl gör blodet tjockt och tankarne tunga." Säkert är emellertid, att förbrukningen af öl inom Europa på den sednare tiden i hög grad tilltagit, liksom också att tillverkningen i allmänhet äfven inom andra land än Tyskland gått framåt. Ju mera konsumtionen af öl tilltager, dess mindre blir också bruket af spritstarka drycker, och i detta fall torde ölet ha en ej ringa kulturhistorisk mission att uppfylla.

FRAMTIDENS UNDERKLÄDER.

Man trodde frågan om underkläder löst ur helsevårdssynpunkt genom professor Jägers normalyllekläder; men från flere håll hördes klagomål öfver denna drägt. . . . Men först några förberedande ord om de olika beklädnadsämnenas förhållande med afseende på för människans helseviktiga omständigheter:

Linne upptager hastigt svetten och blir då nästan ogenomträngligt för luften ungefär som en gummikappa; men då det samtidigt genom

vattnet förvandlats till en god värmeledare, bortför det värmen energiskt från kroppen. Deraf denna oangenäma känsla af köld i en genomsvedtad linneskjorta. Visserligen eger linne också den goda egenskapen, att det af alla ämnen fortast torkar; emellertid kan det från hygienisk synpunkt ej gillas till underkläder, i synnerhet för sjukliga personer.

Ylle uppsuger vattnet mycket långsammare än linne; och äfven då det är genomvätt, släpper det tillräckligt luft igenom, hvarfore hudens afkyllning ej försiggår så hastigt, och följaktligen ej har så skadliga följder. Äfven vattnets afdunstning sker jemnare, om också långsammare. Ylleträgens olägenheter äro dess krympning i tvätten, hvarigenom den blir allt mindre luftig; vidare den starka hudretningen, som visserligen till en början framkallar en ökad hudverksamhet, men sedermera åstadkommer en försäppning af de fina hudkärlen och hudnerverna.

Bomullen står i sina egenskaper emellan ylle och linne, närmare det förstnämnda. Den eger sålunda bägge dessa ämnens olägenheter utan att uppväga dem genom någon särskildt gynsam egenskap.

Det bastfria, oappreterade sidenet retar huden minst, men närmar sig i sina öfriga förhållanden till linnet, d. v. s. upptager hastigt fuktigheten och låter den snabbt fördunsta. Den är äfven bland dessa fyra ämnen den sämste värmeledaren, d. v. s. den behåller kroppens värme längst, innan den släpper ut den i luften.

Dessa omständigheter ha föranlett en firma i Tyskland att söka genom förbindelse af ylle och siden uppväga det ena ämnets olägenheter genom det andras fördelar på det sättet, att de delar af underkläderna som ligga närmast kroppen, utgöras af ett lätt yllelager, som uppsugar kroppens fuktighet, medan utsidan består af bastfritt oappreteradt siden, hvilket såsom dålig värmeledare behåller kroppens värme, men äfven raskt upptager i sig den i yllet samlade fuktigheten och låter den afdunsta utåt.

Detta nya ämne, "yllesidenet," har af en främstændeläkare i Berlin betecknats såsom "framtidens underkläder." Det är mjukt som siden innehåller inga färgämnen och krymper ej i tvätt. Då emellertid dylika underkläder blifva tämligen dyra, har man för blygsammare anspråk förfärdigat andra slags underkläder, i hvilka sidenet ersättes med finaste egyptiska bomull. Denna förening håller visserligen kroppsvärmen mindre tillbaka, men detta missförhållande kan till stor del utjännas genom en motsvarande tjockare väfnad.